

Περὶ ἡμῶν, ὅτι καθεὶς δισάκχιον διπλοῦν φορεῖ.
Καὶ ὅτι μὲν ἐλάττωμα εἰς τοὺς λοιποὺς παρατηρεῖ,
Ἐμπρὸς τὸ βᾶλlei, πάντοτε ἐκεῖνο βλέπει ἄνωγς,
Καὶ ῥίπτει εἰς τὰ ὅπισθεν τὰ ἰδιά του ἀφανῶς.

Οἱ πάντες εἰμῶθα κοινῶς

Πρὸς τὰ τῶν ἄλλων σφάλματα λυγρὸς τηλεσκοπώτεροι,
Πρὸς δὲ τὰ ἰδιά ἡμῶν ἀσπάλαχος τυφλώτεροι.
Ἀλλὰ τοιοῦτος πάντοτε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
Ἦτο καὶ εἶναι, κ' ὁ αὐτὸς ὁ αἰὼν αἰωνίως.

Ι. ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 2.

ΣΥΡΙΑ.

Ἡ ΣΥΡΙΑ, Ἑβραϊστὶ Ἀρ α μ, ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ἀμανοῦ, κλάδου τοῦ Ταύρου ὁρους πρὸς βορρᾶν κειμένου, μέχρι τῆς Ἀραβικῆς ἐρήμου καὶ τῆς Παλαιστίνης πρὸς νότον, καὶ ἀπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης μέχρι τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Περιεῖχε δὲ κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς ἀρχαιοτάτης ἱερᾶς ἱστορίας διάφορα χωριστὰ βασιλείαι, ὡς τὴν κατὰ Δαμασκὸν Συρίαν, τὴν Σουβᾶ, τὴν Ἡμαθ ἦτοι Αἰμαθ, τὴν Ἀρπαδ ἦτοι Ἀρφαδ, τὴν Συρίαν Βαυθωῶ, καὶ Συρίαν Μααχά, (Β'. Βασ. ι. β.) κτλ. Τὰ ὅρια τῶν διαφόρων τούτων βασιλείων εἶναι φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀδύνατον νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς, καὶ ἀναμφιβόλως μετετλάσσοντο πολλάκις, καθόσον ὑπερῖσχυεν ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος βασιλεὺς ἢ στρατηγός. Φαίνεται πιθανόν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰωσαφάτ, βασιλεῖος τοῦ Ἰουδα, καὶ τινων μεταγενεστέρων βασιλείων, ὅλη ἡ Συρία ἦτον ἐνωμένη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Βεναδάδ, Ἀζαήλ, καὶ Ῥεσὶν ἦτοι Ῥαασσῶν, οἵτινες ἐβασίλευον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν Δαμασκόν. Ὁ τελευταῖος ἐθανατώθη περὶ τὸ 710 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Οὐγγλᾶ Φελσᾶρ, καὶ τὸ βασιλείον του κατεστάθη ἐπαρχία τῆς Ἀσσυριακῆς αυτοκρατορίας. Καθυπετάχθη δὲ ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν Βαβυλωνικὴν, Περσικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· καὶ εὐρέθη ὑπὸ τὴν τελευταίαν καλὴ ἦν ἐποχὴν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ ρος τῆς Συρίας σημαντικὸν εἶναι ὁ Λίθανος, ὅστις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν παραλλήλως μετὰ τὴν θάλασσαν καθ' ὅλον τὸ νότιον μέρος τῆς Συρίας. Ἐφημίζετο τοπάλαι διὰ τὰς κέδρους του, ἐξ ὧν ἐλήφθη ὕλη ἄφθονος διὰ τὴν κτίσιν τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν ἀνακτορίων τοῦ Σολομῶντος, καθὼς καὶ τῆς Περσέπολεως, κ.τ.λ. Τὴν σήμερον δὲ ἐξέλειψαν σχεδὸν ὁλοκλήρως.

Ἀνατολικώτερον καὶ παραλλήλως μετὰ τὸν Λίθανον εἶναι καὶ ὁ Ἀντιλίθανος, ὅστις ὅμως δὲν ὀνομάζεται μετὰ χωριστὸν ὄνομα εἰς τὰς Γραφάς. Κλάδος τούτου νοτιοανατολικὸν ὀνομάζει ὁ Μωϋσῆς Ἀερμόν ἢ Σηὼν, Δευτ. δ'. 48. Ἴδε καὶ γ'. 9. Ὁ μεταξὺ τοῦ Λιθάνου καὶ τοῦ Ἀντιλίθανου τόπος ἐκαλεῖτο Κοίλη Συρία.

Ποταμοὶ δὲ ὀνομαστοὶ τῆς Συρίας ἦσαν ὁ Ὀρόντης, ὁ Ἐλεούθερος, καὶ ὁ Λέων, ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, καὶ ὁ Χρυσορρόας, ὅστις χωρίζομενος εἰς πέντε κλάδους ῥέει παρὰ τὴν Δαμασκόν, καὶ ἐκβάλλει εἰς λίμνην πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως ταύτης. «Ὁ Ἀβανὰ καὶ ὁ Φαρφάρ, ποταμοὶ τῆς Δαμασκοῦ,» Δ'. Βασ. ε'. 12, φαίνεται ὅτι ἦσαν κλάδοι τοῦ Χρυσορρόα.

Πόλεις. Ἡ Δαμασκὸς εἶναι πόλις ἀρχαιοτέρα πάσης ἄλλης ἥτις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀναφερομένη εἰς Γεν. ιε'. 2 ὡς πατρίς τοῦ πιστοῦ δούλου τοῦ Ἀβραάμ Ἐλιέζερ. Κεῖται δὲ εἰς πεδιάδα ὠραίαν καὶ καρποφόρον, καὶ τὸ κλίμα της φημίζεται ὡς ἐαρ παντοτεινόν. Ἡ Δαμασκὸς καθυπετάχθη ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ, Β'. Βασ. ή β, 6, ἀλλ' ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος, Γ'. Βασ.

ιά. 23-26. Μετὰ ταῦτα ἦτο πρωτεύουσα πόλις τοῦ Βεναδάδ καὶ ἄλλων βασιλείων τῆς Συρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θαυμασίας ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εὕρισκετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρέτα, βασιλεῖος τῆς Ἀραβίας, Β'. Κορ. ια'. 32, 33.

Ἡ Βαλαγγὰ, Ἰησ. ια'. 17, (ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἡλιούπολις, καὶ συνωνύμως ὑπὸ τῶν σημερινῶν Ἀράβων Βαλ-βῆκ,) κεῖται εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λιθάνου πρὸς βορρᾶν τῆς Δαμασκοῦ. Λαμπρότατα ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ ἀναφερομένη εἰς Γ'. Βασ. θ'. 18, Βαλαθ, ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, πιθανῶς εἶναι ἡ αὕτη πόλις.

Ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ Θεδμῶρ ἢ Θεδμῶρ, Β'. Παρ. ή. 4, ἐκτίσθη ὁμοίως ὑπὸ τοῦ βασιλεῖος Σολομῶντος. Κεῖται εἰς 34° 22' βορείου πλάτους καὶ 38° 50' ἀνατολικῷ μήκους. Τῇ δὲ σωζόμενα ἐρείπια αὐτῆς μαρτυροῦν ὅτι ἦτο μία ἀπὸ τὰς λυμπερώτερας πόλεις τῆς ἀρχαιότητος. Περιγράφονται ταῦτα ὡς «δάσος στύλων Κορινθιακῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου.» Τὸ Ἑβραϊκὸν ὄνομα Θ α δ μ ῶ ρ, καθὼς καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Η α λ μ ὕ ρ α, μετὰ τὸ ὅποιον οἱ μεταγενέστεροι ὀνόμασαν τὴν πόλιν ταύτην, σημαίνει πόλις τῶν φοινίκων.

Ἡ Χελδὼν (νῦν Χαλέπιον) ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας καὶ πολυανθρωποτέρας πόλεις τῆς Συρίας. Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, κεφ. κζ'. 18, ἀναφέρει τὸ μετὰ τὴν Τύρον ἐμπόριον αὐτῆς. Ὑπάρχει δὲ ἀκόμη πόλις ὠραία καὶ πολυάνθρωπος.

Ἡ Ἀντιόχεια ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, 20 περίπου μίλια ἐκ τῆς θαλάσσης, ἦτο πολλὴν καιρὸν ἡ καθέδρα τῶν βασιλείων τῆς Συρίας. Αὐτοῦ οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ αὐτοῦ πρῶτον οἱ μαθηταὶ ἔλαβον τὸ ἐπώνυμον Χριστιανοί. Πράξ. ια'. 26. Τὸ σωζόμενον χωρίον ὀνομάζεται κατὰ παραφθορὰν Ἀντακία.

Ἡ Σελεύκεια, κτισθεῖσα κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ παρὰ τοῦ Νικαῖτος Σελεύκου, ἐστάθη τόπος, ὅθεν ὁ Ἀποστόλος Παῦλος ἐπλευσε διὰ τὴν Κύπρον, Πρ. ιγ'. 4.

ΜΗΔΙΑ.

Ἡ Μηδία, (Ἑβραϊστὶ Μαδαί), ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰάφεθ, τὸν Μαδί. Ἐκεῖτο δὲ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἔχουσα πρὸς βορρᾶν τὴν Ἀρμενίαν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ὑρκανίαν, πρὸς νότον τὴν Περσίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐδιαίρειτο δὲ εἰς τὴν Μείζονα καὶ τὴν Ἐλάσσονα Μηδίαν. Καὶ ἡ μὲν Ἐλάσσων Μηδία (ἢ καὶ Ἀτροπατηνὴ λεγομένη) ἀνταποκρίνεται μετὰ τὴν βορεινότεραν τῆς σημερινῆς Περσίας ἐπαρχίαν τὴν Ἀζερεϊτζάν, ἡ δὲ Μείζων Μηδία μετὰ τὴν σημερινὴν Ἰράκ Ἀντζεμί.

Ἡ Μηδία ἦτο τόπος βουνώδης μετὰ κοιλάδας ὠραίας καὶ καρποφόρας, πλὴν εἰς τὰ πλησίον τῆς Κασπίας θαλάσσης μέρη νοσώδης.

Πρωτεύουσα πόλις αὐτῆς ἦτον ἡ Ἀχμυθὰ (Ἀμαθὰ) ἦτοι τὰ Ἐκβάτανα. Ἐσδρά στ'. 2. Ὑποθέτεται δὲ ὅτι κατέχει τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ σημερινὴ πόλις Χαμαδάν. Εἰς τὸ ἀπόκρυφον βιβλίον Ἰουδὶθ κεφ. α'. ἐδ'. 2, κλ. εὐρίσκεται περιγραφή τις τῶν Ἐκβάτανων. Ὅμοιος εἰς τὸν Ἡρόδ. Α'. 98, ὅπου ἡ πόλις αὕτη ὀνομάζεται Ἀγβάτανα.

Ἡ Μηδία ὑπέκειτο εἰς τὴν Ἀσσυρίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραήλ. Δ'. Βασ. ιε'. 29, Α'. Παρ. ε'. 26. Τούτο δὲ εἶναι φανερόν, ἐπειδὴ οἱ αἰχμαλωτοὶ νικηθέντες παρὰ τῶν βασιλείων τῆς Ἀσσυρίας, ἐτέθησαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Μηδίας. Ἐπὶ Οὐγγλᾶ Φελσᾶρ ὅμως οἱ Μῆδοι ἀπεστάτησαν, καὶ (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, Α'. 98,) «ἀπωσάμενοι τὴν δουλοσύνην,

ἤλευθερώθησαν.» Πρῶτος βασιλεὺς αὐτῶν ἐστάθη ὁ Διόδοτος.
Ἐγγονος τούτου ὁ Κυαζάρης ἐκυρίευσεν καὶ ἐπόρθησεν τὴν Νινευή.
Κῦρος ὁ μέγας ἤνωσε τὰς βασιλείας τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν
εἰς περίπου ἔτη π. Χ.

Ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τοὺς Μήδους ὡς ὄργανα πρὸς ἐκτέλεσιν
τῶν σκοπῶν τοῦ ἐναντίου τῆς Βαβυλῶνος. Ἰδὲ Ἡσα. ιγ'. 17, 18,
κά. 2, 3.

ΠΕΡΣΙΑ.

Ἡ Περσία συνίστατο κυρίως ἀπὸ τρεῖς ἐπαρχίας, τὴν λεγομένην Περσίδα, τὴν Σουσιανήν, καὶ τὴν Ἑλυμαίδα ἥτοι Ἑλάμ. Κατὰ δὲ τὴν ἔνδοξον ἐποχὴν τῆς Περσικῆς Αυτοκρατορίας περιελάμβανε προσέτι τὴν Ἀσσυρίαν, τὴν Μηδίαν, τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Βαβυλωνίαν, τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πρὸς δυσμὰς, καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ὑρκανίαν, τὴν Ἀρίαν, τὴν Καρμανίαν, τὴν Γεδροσίαν, τὴν Βακτριάν, τὴν Παρθίαν, καὶ πλῆθος ἐπαρχιῶν ὀλιγώτερον σημαντικῶν.

Ἡ Περσία συνῴρισε πρὸς μὲν βορρᾶν μὲ τὴν Μηδίαν, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Καρμανίαν, πρὸς δὲ νότον μὲ τὸν Περσικὸν Κόλπον, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἑλυμαίδα καὶ τὴν Σουσιανήν. Ἡ δὲ Σουσιανὴ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου μεταξὺ τῆς Περσίδος καὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, κυριώτερον πόλιν ἔχουσα τὰ Σοῦσα, ἐξ ὧν καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ ἐπαρχία αὐτή.

Ἐνταῦθα εἶχεν ὁ Ἀσσοῦρος (Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ) τὴν καθέδραν τῆς ἐκτεταμένης του βασιλείας. Ἐσθ. α'. 3, κτλ.

Ἡ Ἑλάμ, ἥτοι Ἑλυμαίς, ἔκειτο πρὸς βορρᾶν τῆς Σουσιανῆς. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔλαβε διάφορον ἔκτασιν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς, ἀναφερόμενον εἰς Γέν. ιδ'. 1, ὡς βασιλεῖον τοῦ Χοδολλογομόρ (πιθανῶς μικρὸν παράβαλλε τὰ ἄλλα βασιλεία, πρὸς ἃ ὁ Χοδολλογομόρ συνεκρότησε πόλεμον, αὐτόθι) ἔπειτα ἐφηρμόσθη εἰς ὅλην τὴν Περσίαν, (Ἡσα. ια'. 11, Ἱερ. κέ. 25, κτλ.) ἔπειτα δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἑλυμαίδος, περικλείουσιν ὅμως τὰ Σοῦσα, Δαν. ή. 2.

Περὶ ἱστορίας τῆς Περσίας ὀλίγον ἀναφέρεται εἰς τὰς Γραφάς. Ἔως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κύρου ἐστάθη τῶντι ἀσήμεντος. Ἐκεῖνος, ὡς εἶπαμεν, ἤνωσε τοὺς Μήδους καὶ τοὺς Πέρσας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, καὶ οὕτως ἔβαλε τὰ θεμέλια τῆς Μηδο-περσικῆς βασιλείας, ἥτις διήρκεσε διακόσια ἔτη ἕως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Κῦρος (εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας του εἰς π. Χ.) ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν των, καὶ νὰ ἀνοικοδομήσωσιν τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἐσθρ. α'. 1.

Ὁ Ἀρταξέρξης (ὁ Ψευδο-Σμέρδης) ἀπηγόρευσε τὸ ἔργον τοῦτο, (εἰς π. Χ.) Ἐσθρ. δ'. 21.

Ἐτελειοποιήθη ὅμως (εἰς π. Χ.) ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δαρείου (τοῦ Ὑστάσπου), Ἐσθρ. στ'. 1-15.

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς Νεεμ. β'. 1. Ἀρταξέρξης εἶναι πιθανῶς ὁ ἴδιος, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν Ἐσθῆρ, ὁ καὶ εἰς τὴν ἐξῶ ἱστορίαν Μακρόχειρ ἐπονομαζόμενος.

Ἑλαμῖται ἀναφέρονται εἰς Πρ. β'. 9, μεταξὺ τῶν ξένων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὁμοίως καὶ Πάρθοι, ἀπὸ τὴν Παρθίαν, ἐπαρχίαν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Καὶ ἡ Ἑλυμαίς ὅμως καὶ ἡ Παρθία ἦσαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαρχίαι τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας.

ΙΝΔΙΑ.

Ἡ Ἰνδία ἀναφέρεται δις μόνον εἰς τὰς Γραφάς, δηλ. εἰς Ἐσθ. α'. 1, καὶ ή. 9, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη ὡς ἀνατολικὸν ὄριον τῆς ἐκτεταμένης βασιλείας τοῦ Ἀσσοῦρου (Ἀρταξέρξου).

Φαίνεται ὅμως πιθανὸν ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ Σολομῶντος ἐταξείδουν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ἀπὸ τὰ προϊόντα τὰ ὅποια ἔφεραν, καὶ ἀπὸ τὸ διάστημα τῶν τριῶν χρόνων τὸ ἀπαιτούμενον δι' ἕκαστον ταξείδιον.

Ἡ. Ρ**.

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ.

ΚΡΟΥΕΙ τὸ σήμαντρον τοῦ ἐσπερινοῦ, καὶ πανταχόθεν εὐσεβεῖς χωρικάι συρρέουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ ἥλιος, κεκρυμμένος ἤδη εἰς χρυσοπόρφυρα νέφη, σπεύδει νὰ καληνυκτίσῃ τὸν κόσμον· ὁ ποιμὴν, ἐξάγων ἀπὸ τὴν ἀνδρῶν τὰ βελάζοντα πρόβατα, ὁδηγεῖ αὐτὰ εἰς τοὺς χλοερὺς λόφους· ὁ θεριστής, κεκοπιανκῶς, προχωρεῖ μὲ βραδὺ βῆμα εἰς τὸν οἶκόν του· μένει δ' ὁ κόσμος εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς ἡμέ.

Ἡδὴ σκιάζεται καὶ γίνεται ἄφαντος ἅπ' ἔμπροσθέν μου ἡ πεποικιμένη θέα . . . Ὑπὸ τὰς μελαγχολικὰς ταύτας κυπαρίσσους, ὑπὸ τὰς θρηνοῦσας ἱτέας, ὅπου πολλὰ χροῖα φαίνονται ἀνασηκωμένα χρώματα, κοιμῶνται ἀταράχως οἱ ἀγροικοὶ προπάτορες τοῦ χωρίου, πλαγιασμένοι διὰ παντός καθεὶς εἰς τὸ στενὸν αὐτοῦ κελλίον.

Πολλοὺς μεγίστους, καθαρωτάτους μαργαρίτας περιέχουσι τὰ σκοτεινὰ, ἀκαταμέτρητα τοῦ ὠκεανοῦ σπήλαια--ἀνθὴ πάμπολλα γεννῶνται, θάλλουσι, καὶ παρακμάζουσιν ἄορκα, διασκορπίζοντα τὴν εὐωδίαν των εἰς τὸν ἔρμενον ἀέρα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ.

ΟΤΑΝ θεωρῶ τοὺς τάφους τῶν μεγιστάνων, θνήσκει ἐντός μου πᾶν αἶσθημα φθόνου· ὅταν δὲ ἀναγινώσκω τὰ τῶν ὠραίων ἐπιτάφια, ἐξέρχεται πᾶς ἄτακτος ἐπιθυμία· ὅταν εἰς ἐπιτυμιθιδίους πλακάδας εὐρίσκω τὴν λύπην τῶν γεννητόρων, ἡ καρδία μου ἀνάλυται ὑπὸ συμπαθείας· ὅταν δὲ βλέπω τοὺς τάφους καὶ αὐτῶν τῶν γεννητόρων, στοχάζομαι τὴν ματαιότητα τοῦ λυπεῖσθαι δι' ὅσους πρέπει ταχέως ν' ἀκολουθήσωμεν. Ὅταν βλέπω βασιλεῖς κειμένους πλησίον τῶν καθαιρεσάντων αὐτοὺς,--ὅταν θεωρῶ ἀντιζήλους σοφοὺς πλαγιασμένους παρ' ἀλλήλους, ἢ τοὺς ἀγίους θεολόγους οὔτινες διήρσαν τὸν κόσμον δι' ἀμφισβητήσεων καὶ λογομαχιῶν, σκέπτομαι μετὰ λύπης καὶ ἐκπλήξεως περὶ τῶν μικροπρεπῶν συναγωνισμῶν, διχονοιῶν καὶ φιλονεικιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅταν ἀναγινώσκω τὰς ἐπὶ τῶν μνημάτων διαφόρους χρονολογίας, τινῶν χθὲς ἀποθανόντων, καὶ τινῶν πρὸ ἐξακοσίων ἐτῶν, ἀναλογίζομαι τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν, καὶ ἦν ἅπαντες θέλομεν εἶσθαι σύγχρονοι, καὶ ἐμφανισθῇ συνάμα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

Ἡ ΑΛΗΘΗΣ εὐδαιμονία ἀποστρέφεται τὴν πομπὴν καὶ τὸν θόρυβον· ἀγαπᾷ τὴν σκίαν καὶ τὴν μοναξίαν, καὶ φυσικὰ συχναίνει εἰς δάση καὶ εἰς πηγὰς, εἰς ἀγρούς καὶ εἰς λειμῶνας· βρεῖ δὲ πρῶτον μὲν ἀπὸ καθαρᾶς συνειδήσεως καὶ ἀπὸ καλλιεργημένου καὶ γαληνίου πνεύματος· δεύτερον δὲ, ἀπὸ τῆς σχέσεως καὶ τῆς συναναστροφῆς ὀλίγων ἐκλεκτῶν φίλων. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ ψευδὴς εὐδαιμονία χαίρει περιστρεφομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους, καὶ ἐφελκύνουσα εἰς ἑαυτὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου. Περιέρχεται ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον, συχναίνει εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ τὰς ἀγοράς, λαλεῖ πάντοτε χωρὶς νὰ συλλογίζηται ποτὲ, καὶ δὲν ἔχει ὑπαρξὲν ὅταν ᾔναι μόνη.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,

Ἡ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.